

ἀμμότοπος ὁ, Ζάκ. Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Κομ. Λάουνδ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. ἀμμότουπος Μακεδ. (Καταφύγ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄμμος καὶ τόπος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Τόπος, εἰς τὸν ὅποιον ὑπάρχει ἄμμος. Συνών. ἀμμόγειο, ἀμμόγη, ἀμμούδα 1, ἀμμονδάρα, ἀμμονδαριά, ἀμμονδιά 1, ἀμμονδιάρια, ἀμμονδούρα, ἀμμοῦσα 1.

ἀμμότριχος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄμμος καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Ὁ ἔχων πλείστην μὲν ἄμμον, ὀλίγον δὲ χῶμα, ἐπὶ ἀγροῦ: Ἀμμότριχον χωράφιν.

ἀμμούδα ἡ, Ἀθ. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ. Χαλκιδ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) Σκίαθ. κ. ἄ. — Λεξ. Κομ. Λάουνδ. Αἰν. Βλαστ. ἀμμούα Κάμπ. κ. ἄ.

Μεγεθ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀμμούδι, ὅπερ νῦν μόνον ὡς τοπων. μαρτυρεῖται. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Τόπος περιέχων ἄμμον, ἀμμόδης γῆ, παραλία κττ. (ἡ πρώτη σημ. τῆς λέξεως θὰ ἦτο ἡ τῆς ἄμμου, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν παραγῶγων) Ἀθ. Θράκ. (Αἰν.) Κάμπ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ. Χαλκιδ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) Σκίαθ. κ. ἄ. — Λεξ. Κομ. Αἰν. Βλαστ.: Ἐπορπάτ'να 'ς σὴν ἀμμούδαν καὶ τὰ ποδάρι μ' ἐπιάσκονταν (ἐπιάνοντο) Κερασ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμμούδα Κάσ. Ἀμμούα Κάμπ. Ρόδ. Συνών. ἀμμότοπος, ἀμμονδάρα, ἀμμονδαριά, ἀμμονδιά 1, ἀμμονδούρα, ἀμμοῦσα 1. 2) Λίθος ἀμμόδους συστάσεως, εὐθραυστος Ἡπ. Κρήτ. Συνών. ἀμμονδόπετρα.

ἀμμονδα ἡ, Σύμ. Σῦρ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. ἀμμ'δα Σκῦρ. ἀμμονδος Χίος ἀμμονδο Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄμμος παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. ἀμμονδες κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα θάλασσεσ - θάλασσα κττ. Τὸ ἀμμονδος κατὰ τὸ συνών. ἄμμος. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 201.

1) Θαλασσία ἄμμος Σκῦρ. Σῦρ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Ὁ λύχνος εἶναι ψάρι τῆς ἀμμονδας Μ. Ἐγκυκλ. Συνών. ἀμμοιδη, ἄμμος 1, ἀμμονδιά 4, ἀμμοῦσα 2, ἄμμωσι.

2) Ἀμμόδης παραλία Χίος — Λεξ. Βλαστ.: Ἄσμ.

Γεμίς' ἡ ἀμμονδος πανγιά τσ' ἡ θάλασσα καράβια
τσαί τ' ἀμμογιάλι γέμισε ὁμορφα παλληκάρια

Χίος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Χίος. β) Ἐκτεταμένον ἀμμῶδες ὕψωμα παραλίας Σύμ.

ἀμμούδᾱ σύνδ. Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν συνδ. ἄν καὶ μουδέ, δι' ὃ ἰδ. μηδέ.

Πρίν, προτοῦ ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Τὸ μωρὸ ἀμμούδᾱ κλαίῃ, βυζὶ οὐ δίγουν ἄ (πρίν κλαύση τὸ βρέφος, δὲν δίδουσιν εἰς αὐτὸ μαστόν. Ὅτι εἰς τὸν μὴ ζητοῦντα οὐδὲν δίδεται) Ὁφ. || Γνωμ. Ἀμμούδᾱ ἀκούς, μὴ συντυδαίνης (πρίν ἀκούσης, μὴ ὁμίλει) αὐτόθ. Ἀμμούδᾱ παθάνης, οὐ μαθάνεις (πρίν πάθης, δὲν μανθάνεις) αὐτόθ.

ἀμμονδάρα ἡ, Ἀμοργ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Κῶς Μῆλ. Νάξ. Πελοπν. (Λακων. Ὀλυμπ.) Σῦρ. κ. ἄ. ἀμμονάρα Κάλυμν. ἀμμαδάρα Ἰμβρ. ἀμμαάρα Κάλυμν. κ. ἄ.

ἀμμοδάρα Ἀμοργ. Κύθν. ναμμοδάρα Μῆλ. ἀμμονδέρα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κλουτσίνοχ. Τρίκκ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀμμονδάρι (πβ. τοπων. Ἀμμονδάρι), ὃ ἐκ τοῦ ἀμμούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι (II). Τὸ ἀμμαδάρα δι' ἀφομ. προληπτικὴν. Εἰς τὸν τύπ. ἀμμοδάρα ὑπεισηλθε τὸ συνδετικὸν φωνήεν ο. Τὸ ἀμμοδέρα κατ' ἀναλογικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐπιθ. ἀμμονδερός. Τὸ ναμμονδάρα ἐκ τῆς αἰτιατ. τὴν ἀμμοῦδα διὰ κακὸν χωρισμόν. Πβ. οὐρά - νοῦρά, ὤμος - νῶμος κττ.

Τόπος ἀμμόδης ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ τὸ χωράφι εἶναι ἀμμοδάρα Κύθν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμμονδάρα Ἀμοργ. Κάλυμν. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν. Μποζικ.) Χίος Ἀμμαδάρα Ἰμβρ. Ἀμμονδάρες Ἀμοργ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν. Ὀλυμπ.) Σίφν. Χίος Ἀμμονδέρες Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμμότοπος.

ἀμμονδαριά ἡ, ἀμμ'δαριά Τήν. (Κώμ.) ἀμμονδαρά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμμονδάρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Διὰ τὸν σχηματισμόν πβ. ἀμμούδα - ἀμμονδιά κττ.

Τόπος ἀμμόδης. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμμονδαριά Ἄνδρ. Πάρ. Ἀμμονδαριές Ἄνδρ. Βιθυν. Χίος Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμμότοπος.

ἀμμονδερός ἐπίθ. Ἀθῆν. Εὐβ. Κύμ. Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Σύμ. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ. ἀμμονδιρός Θράκ. (Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν.) Στερελλ. (Ἀκαρναν. Λεπεν.) ἀμμ'διός Σαμοθρ. ἀμμονδερό τό, Ζάκ. ἀμμονδιρό Θράκ. (Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμμούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός ἡ ἐκ τοῦ οὐσ. ἄμμος παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. ἀμμονδες. Τὸ ἀμμ'διός προήλθεν ἀπὸ τοῦ ἀμμονδερός - ἀμμονδιρός διὰ τὴν κανονικὴν ἐκπτώσιν τοῦ ρ ἐν Σαμοθρ.

1) Ὁ περιέχων ἄμμον, ἀμμόδης ἐνθ' ἄν.: Ἀμμονδερὴ γῆ Κεφαλλ. Ἀμμονδερό χῶμα Κεφαλλ. Σύμ. κ. ἄ. Ἀμμονδερός τόπος Κύθν. Τὸ ἀσπρόχωμα εἶναι ἀμμονδερό Ἀθῆν. Ἀμμονδερό ναι τὸ χωράφι καὶ ξεκαίει ὀγλήγορα Κρήτ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀμμαδιρός Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Ἀμμονδερὴ Εὐβ. (Κύμ.) Κῶς Ἀμμονερὴ Ἰκαρ. Ἀμμονδερό Πελοπν. (Βιδιάκ.) Συνών. ἀμμονδίτικος, ἀμμόδης 1. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., θήκη περιέχουσα ἄμμον, ἀμμοδοχεῖον γραφείου Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. Ἀκαρναν. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Ἡπίτ. Συνών. ἄμμος 4.

ἀμμονδιά ἡ, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ.) ἀμ-μουνδία Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἀμμονδία Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) ναμμονδιά Μύκ. ἀμμονδικιά Κύπρ. ἀμμοντζιά Κῶς ἀμμοδιά Καππ. — Λεξ. Λάουνδ. ἀμμαδιά ἀγν. τόπ. ἀμμοντζιά Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμμούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 201. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ., παρ' ὅ καὶ ἀμμονδιά, ὡς καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἀμμονδία καὶ παρὰ Πορτ. Τὸ ναμμονδιά ἐκ τῆς αἰτιατ. τὴν ἀμμονδιά διὰ κακὸν χωρισμόν. Πβ. ἀμμονδάρα - ναμμονδάρα, οὐρά - νοῦρά, ὤμος - νῶμος κττ. Τὸ ἀμμοντζιά τοῦ Ἀραβαν. διὰ φωνητικὴν τροπὴν τοῦ δ εἰς ρ, ἥτις εἶναι κανονικὴ αὐτόθ.

